

[Christmas Møller.]

Jeg tror saa ikke, at der er saa forførdelig langt til den næste Indrømmelse, at den højtærede Minister virkelig siger, at han hører til Faget. Forholdet er jo det, at dette her aldeles ikke har noget med den falske parlamentariske Situation at gøre. Det, der foreligger, det, man kritiserer, er ikke en eller anden parlamentarisk Situation vedrørende de forskellige Flertal i de to Ting, det er dette, at Landbokommissionens enstemmige Betænkning, underskrevet ogsaa af Regeringens egne Tilhængere, lader man fuldkommen haant om. Det har ikke noget som helst at gøre med den Situation, at der er et Flertal i Folketinget og et andet i Lands-tinget. Det var det, jeg gerne vilde sige et Par bestemte Bemærkninger om, og da jeg havde det Indtryk, at den højtærede Statsminister ikke havde forstaaet det rigtigt, men gerne skulde, om jeg saa maa sige, have Tonen, saaledes som han er vant til den, saa mente jeg, det var forstandigt første Gang, der var Lejlighed til det, at give Udtryk for vort Syn paa Ministeriets hele politiske Handlemaade.

Dernæst vil jeg gerne sige til den højtærede Socialminister, at det naturligvis er rigtigt, saa mange Gange Ministeren taler, at han har sagt, hvad han refererer, angaaende Arbejdsløshedslovens Mulighed for at klare vanskelige Situationer. Men naar den højtærede Socialminister vil refereres loyalt, bør han ogsaa selv referere loyalt, og saa vil den højtærede Minister vel ikke bestride, at han i Sommeren 1932, da vi gennemførte Arbejdsløshedsloven — den første Del af Socialreformen, den ene Fjerdedel af den, kan man sige —, havde et andet Indtryk end det, han nu giver Udtryk for, en ganske anderledes dybtfølt Taknemmelighed, kan jeg sige, for, hvad man her stod over for at vedtage, og at han ogsaa i meget høj Grad ved tredje Behandling af Arbejdsløshedsloven gav Udtryk for, at man nu havde faaet en selv i en Krisetid saa betydningsfuld permanent Lov som denne. Derfor har man ogsaa Lov til at sige, som jeg har gjort det her: vi kan diskutere, om de to Trediedele af de 18 Millioner skal tages hos Staten eller hos Kommunerne — og jeg fik det Indtryk ved at høre Finansministeren i Gaar, at der bliver ikke saa faa finansielle Problemer i Løbet af denne Vinter for Statens Vedkommende, hvad man jo ogsaa nok vidste i Forvejen. Alt det kan man diskutere, man kan blot ikke diskutere det, som er Sandheden, at dette Lovforslag er ikke et Spørgsmaal om Hjælp til de arbejdsløse, thi det klarer Socialreformen, det er et Spørgsmaal om

Posteringen af Udgifterne, men det er ikke et Spørgsmaal om det andet.

Derfor har vi da ogsaa, efter den almindelige humane Politik, som vi gennem Aarene har vist vi ønsker ført, og som vi stadig vil give Udtryk for, at vi ønsker ført, Lov til at sige til Regeringen, naar den kommer med et Forslag af en saadan Karakter: Lad os saa faa Besked om Ministeriets Erhvervspolitik, om Ministeriets arbejdsskabende og beskæftigelsesskabende Politik. Dette bad vi om, da vi behandlede dette og andre Lovforslag i Slutningen af forrige Rigsdagssamling, dette siger vi naturligvis igen og tilføjer, at hvis Ministeriet vilde søge at være ledende, den Faktor, der skulde skabe Mulighed for, at forskellige Kræfter kunde arbejde sammen, saa har det saa slet, som det overhovedet kunde gøre det, lagt Arbejdet til Rette ved den Maade, hvorpaa det har stillet Sagerne til Behandling her og udeladt andre Sager; det var det, jeg gav Udtryk for, idet jeg saa paa den Dagsorden, vi har for os i Dag.

Aksel Larsen: Jeg ved ikke af, at jeg har beskyldt Socialministeriet for falsk at udnytte den Statistik, hvis almindelige Billede altsaa ikke modsvarer Virkeligheden. Jeg har blot talt om den Maade, hvorpaa denne Statistik udnyttes, og der behøver jeg kun at henvise til et af de specielle Regeringsorganer, nemlig „Politiken“, som i Gaar fortalte, at nu var Arbejdsløsheden atter faldet med 310, og det gik aldeles glimrende. Nu har vi faaet Socialministerens eget Ord for, at denne Statistik er falsk, og forhaabentlig vil hans Presse saa rette sig derefter og ikke oftere komme med den Slags Skrøner om, at Arbejdsløsheden er faldet, medens den i Virkeligheden er steget.

Dernæst til Spørgsmaalet om de Klager, der maatte komme ude fra Kommunerne. Der siger Socialministeren, at ifald der kommer Klager og de skønnes berettigede, vil man meddele Kommunerne, at „det kan man ikke“. Jeg vil gerne spørge Ministeren: En saadan platonisk Meddelelse, virker den paa de paagældende Kommuner? Hvilke Midler giver Loven Ministeriet i Hænde til at faa Kommunerne til at give en anstændig Understøttelse? Findes der nogen Norm, og hvor agter man at trække Grænsen? Man siger, at hvis der er Kommuner, der giver 7 Kr. til en Familieforsørger, er det for lidt, men hvis der er Kommuner, der giver 10 eller 12 Kr., er det saa ikke for lidt? Hvor agter man at trække Grænsen? Ved en